

Kuuletko?

Parkkeerasin autoni uimahallin pihalle. Tavarointa mukaani kerätessäni, kuului kirkas ja malttamaton tytön ääni : ”Isi, mua niin jännittää!” Nuori isä kantoi parivuotiasta poikaansa ja uimakassia kohti hallia, nuoren neidin pomppiessa innokkaana ympärillä. Suupielet nousivat pakostakin ylös, kun kuuntelin tyttöksen puheen solinaa. Jotain huippu mukavaa oli hänellä tiedossa.

Kaikkien lippu- ja vaate muodollisuuksien jälkeen olin vedessä ajatuksissani, kulkien altaassa toisesta päästä toiseen. Pian kuitenkin havahduin taas tuohon iloiseen, elämän iloa pursuavaan ääneen:” Isi, katso! Isi! Katso mua!” Malttamaton pyyntö, paikasta toiseen rientävältä tyttöseltä. Niin tuttu kiire, elämän nälkäiselle, joka haluaa kokea kaiken mahdollisimman pian ja ottaa innolla vastaan mitä elämä tuokaan tullessaan. ”Isi, nääksä? Nääksä isi? Isi, tule jo!”

Ajatukseni siirtyivät helposti tulevaan viikonloppuun. Sunnuntaina kun vietämme lasten oikeuksienpäivää. Jokaisella lapsella on tarve tulla kuulluksi ja nähdyksi. Tässä ja nyt! Ei kohta. Aikuisen ”kohta” kun on äärettömän pitkä aika lapselle, jolla on kiire kokea ja elää. Lapsi, joka on kasvaessaan saanut tuntea olevansa tärkeä, osaa osoittaa huomiota toisille ihmisille. Jeesuksen opetus ”Niin kuin te tahdotte ihmisten tekevän teille, niin tehkää te heille” (Luuk.6:31) tulee eläväksi.

Maailma on muuttunut, mutta lapsen tarpeet ei. Mielestäni perheiden kohdalla on menty parempaan suuntaan. Ei tarvitse mennä ajassa paljoakaan taaksepäin, kun vanhemmat olivat lapsille melko ”vieraita”. Isovanhemmat huolehtivat lapsista. Antoivat hoivaa, rakkautta, neuvoja ja tukea. Lapsen vanhemmat huolehtivat ”leivän pöytään”. Mistään isyys- tai äitiyslomista ei haaveiltukaan. Töihin lähdettiin, kun kunto antoi myöten, eli mahdollisimman pian. Tänä voin nähdä perheitä ulkoilemassa, lomailemassa ja viettämässä yhdessä aikaa. On upeaa, että vanhemmat voivat elää lastensa lapsuutta yhdessä. Lapset ovat vain hetkisen meillä lainassa. Vahvistumassa ja kasvamassa maailman tuuliin.

Päivä muistuttaa meitä YK:n Lapsen oikeuksien sopimuksesta, jonka hyväksymisestä Suomessa tulee tänä vuonna kuluneeksi 25 vuotta. Teemana on tänä vuonna yhdenvertaisuus. Kaikki ovat arvokkaita ja yhtä tärkeitä! Lähtökohdista riippumatta. ”Rakasta lähimmäistäsi kuin itseäsi” opettaa Jeesus.

Mitäpä jos tänä vuonna tekisimme ensi sunnuntaista todellisen ”lasten päivän”. Sulkisimme silmämme ja korvamme kaikelta muulta, paitsi lastemme ääniltä ja teoilta. Antaisimme heille aikamme ja jakamattoman huomiomme. Samalla saisimme viettää uskomattoman ihanan päivän! Kuten tuo niin onnellinen tyttönen uimahallissa.

Sirkku Palola, Nuorisotyönohjaaja

Siikalatvan seurakunta